

עם הצנות רק עד שיצגרו הצנות והמוחר יהי' לצנים, וצדלא ממעטא יהי' הכל לצנות והמוחר יהא לצנים כיון דגם צלא האלמנה הוי נכסים מועטין כנ"ל.

בא"ד. ולבאורה הוי נראה לפרש וכו'. אי לאו ממעטין נחזונות שלשתן. ר"ל, די"ל דלא מיירי דצטיל צנות יש ג"כ נכסים מועטין רק דליכא עודף יותר ממזונות אשה וצנות ומיירי ג"כ דליכא רק צן א' וכשהאלמנה אין ממעטת הו"ל נכסים מרובים ונתממטו דזכו בהם יורשים וזונו יחד צנים וצנות ואלמנה, ואי ממעטא אין לצנים כלום, רק דתחוס' כחוצ כאשר כתבתי צפנים דגם צטיל צנות יש ג"כ נכסים מועטין, ומש"ה הוצרכו לפרש כנ"ל, ומיושצ קושיית המהרש"א, ומ"ש הוא לפרש דצרי תחוס' דכלל מזונות האלמנה איכא מזונות מרובים ונדחק צמ"ש הכל יהי' לצנות, אבל לא הצינתי, מ"ש וכו' תחוס' על מה קאי זה.

בא"ד. שכן משמע בירושלמי וכו'. ר"ל, כמו שר"ה לפרש מדקאמר דהאלמנה דוחה הצנות ע"י הצנים צנכסים מועטין כנ"ל ודוחה הצנים ע"י הצנות צנכסים מרובין כשאין שם עודף על מזונות אלמנה וצנות אבל צאלמנה וצנות אין דוחה כלל ומשום דכה"ג לא תקנו חכמים.

ע"ב רשב"ם ד"ה וטומטום וכו'. ואיכא גמי ספק למ"ד ברי' הוא. כנ"ל לפ"ה.

ד"ה ה"ג וכו'. לא יטלו כלום הבן והבת. כנ"ל לפ"ה. ד"ה יורש וכו'. אין לו לא כבן ולא כבת. כנ"ל לפ"ה. ד"ה רבא וכו'. וסיפא דמקשת לי מינה וכו'. דבור צפ"ע הוא לפ"ה.

בא"ד לא יחול עליהן קדושת שלמים ועולה במעי אמן והלכך לא יחול עליהן וכו' במעי אמן. ר"ל, כיון דלרצ"ג לא יחול עליהם קדושה צמעי אמן משום דס"ל דצהווייתן הם קדושים ממילא גם קדושת פה דצכור צפטירת רחס ג"כ לא חיילא משום דלא קרינא צי' הזכר תקדיש דצרי' צפ"ע הוא, ומיושצ קושיית המהרש"א, ומ"ש הוא דמיירי צמצכרת צהמת חולין, אין מוצן, דהא מציא גם ואם נקבה שלמים דע"כ מיירי צצהמה דהקדש דנקבה אין מוקדשת צצכורה צמ"ש צגמ' שם ורצ"ג גם ע"ז קאי.

קמא' א' רשב"ם ד"ה היכי וכו'. אלא מנה סד"א דמשמע דאע"ג דאמר וכו'. כנ"ל לפ"ה.

תוס' ד"ה אלא וכו'. דמתני' דקתני דוחין אותו משמע דהוי ספק. כנ"ל לפ"ה.

ד"ה וליטעמין וכו'. ואותו המותר יהי' לטומטום וכו'. דממ"נ אם הוא נקבה יש לו מזונות ג"כ ואם הוא זכר יש לו חלק עכ"פ צאותו המותר.

בא"ד. ואפי' ישאר שם הרבה. דהו"ל נכסין מרובים אע"ג דיוכלו לדחותו אלל הנקצות למזונות לצד.

רצון, דע"כ נ"ל דס"ל דירושת הצעל דרצון, דאל"כ תקשי עלי' מאי קמ"ל רצין מתני' היא דצעל יורש הוא מדאין חוזרת ציוצל, אע"כ הא קמ"ל דאפי' לדידי' דס"ל ירושת הצעל דרצון אעפ"כ תקנו רצון דליהוי יורש לא לוקח ומשום פסידא דצעל, ולא חשו צזה לפסידא דירששים דס"ל דכל דתקון רצון כדאורייתא תקון וגם צירושת הצעל דאורייתא אין חוזרת ציוצל, משא"כ צאלמנה חשו לפסידא דידה כפי' רצ"ס משום דקדם תנאי מזונותי' לנשואין, ודצרי המהרש"א אין מוצנים צזה.

ד"ה התם וכו'. אע"ג דאיכא פסידא ללוה לא מיהדר לי' ארעא. ס"ל לתחוס' כאן כהרש"ש שם דאי הוי יורש מיהדר כיון דצמקום המוריש קאי ול"ד לאורחא דמהדרינן לי' דהתם מיירי שכתבה צחיו לאחד מיורשיו, ומיושצ קושיית המהרש"א צזה.

בא"ד. לא תיתיב לי' ולא מידי. כנ"ל לפ"ה.

ד"ה אמר וכו'. שתקנו צנכסין מועטין. כנ"ל לפ"ה. קמ' א' רשב"ם ד"ה אלמנתו וכו'. יזונו יחד האלמנה והבנים. ר"ל, שתזון מחלק הצנים וכשיוציאו החלק הזה לא מזון עוד וצממעטא ניוצת האלמנה אע"פ שהצנים צכר הוציאו חלקם.

בא"ד. והבנות יזונו והבנים יירשו ואותה הבת תזון עמהם. כנ"ל לפ"ה. והיינו, כפי' הא' של הרצ"ס, ומ"ש המהרש"א דס"ל עיקר כפי' הצ' שם ומחלק דדווקא צאלמנה יזונו שלשתן יחד אבל צצת אשמו לא יפסידו הצנות כלום וזונו עד צגר מהמותר, לא הצינתי, דא"כ יפסידו יורשין, ולמה כתב הרצ"ס דהוי כמרובין ונתממטו וכבר זכו יורשין, לענין מה זכו כיון דהפסידו הכל ואין ניוצין כלל. תוס' ד"ה יתומים וכו'. מפני חלקו של עובר. ר"ל, דמיירי כשהאם מעוצרת והעובר יש לו חלק צעצדי אציו ופוסלם מלאכול צחרומה.

בא"ד. משמע דלעולם יכולין למכור. וא"כ העצדים אכתי צרשותיהו קיימי לענין מכירה ופסיל להו העובר אי צן הוא.

ד"ה מה וכו'. זכו בהן יורשין של כתובה הקטנה. ר"ל, לחלוק הכל צצוה והכא קאמר דרק הצנים נוטלים צצצח לא הצנות. צא"ד. והכא אולינן צחר מעיקרא. ר"ל, אחר ירושה דאורייתא לא אחר התקנה שנתקנה אחר"כ מדרצון.

ד"ה מי וכו'. והיא דקאמר בסמוך וכו' עד יותר מהבת מקומו הוא לפ"ה קודם הגה א' וב'. הגהות הם מחוצרים לאחדים.

בא"ד. וב"כ בתוס' ותיזון האלמנה עם הבנות וכו' הכל יהי' לבנות. אלמא דמפרשי דמיירי דגם צצטיל הצנות יש נכסין מועטים רק שיש כמה צנים ומש"ה לא תספיק לכולם שזונו עד שיצגרו, ומש"ה כשממעטא חיון האלמנה